

Jeanette Scharrenburg: Verloren en gevonden

vrijdag 03 oktober 2008

Jeanette Scharrenburg (schuilnaam) raakte door allerlei moeite en ellende aan het randje van de afgrond. Ze voelde zich diep ongelukkig en overwoog een einde aan haar leven te maken. "Mijn plan en afscheidsbrieven waren klaar, al mijn zaken waren in orde." Toen gebeurde er iets vreemds, waardoor Jeanette op haar knieën ging en heel hard tot God riep.

Ik had een moeilijke jeugd. Mijn moeder had last van manische depressie. Ze werd vaak opgenomen, voor lange periodes. Ik en mijn twee broers werden dan verzorgd door familie of vrienden. Mijn ouders deden hun best en waren gelovige mensen, ze hadden zelfs een christelijke jeugdclub.

Ik ben als kind seksueel misbruikt en heb vreselijke dingen mee gemaakt. Toen ik nog geen elf jaar was, pleegde mijn vader zelfmoord. Zijn daad schokte mij diep. Mijn moeder werd permanent opgenomen.

Ik vluchtte weg. Toen ik 15 jaar was werd ik verliefd op een veel oudere man. Op mijn 16e trouwde ik met hem. Van hem kreeg ik kort vóór mijn 18e een dochter. Ons huwelijk mislukte echter en we scheidde toen onze dochter nog geen jaar was. Dit was het begin van jaren zoeken.

Toen ik mijn huidige man leerde kennen had ik inmiddels drie dochters bij drie verschillende vaders. In mijn vorige huwelijken ben ik misbruikt, geslagen. Eén echtgenoot was een alcoholist. Inmiddels ben ik in mijn vierde huwelijk.

Van buiten was ik iemand die van plezier hield en altijd een helpende hand uitstak. Voor mijn kinderen probeerde ik een goede moeder te zijn. Maar van binnen was ik stervende, voelde ik me eenzaam, niet geliefd. Ik voelde me verloren en dacht dat het niet erger kon worden. Maar het werd erger.

Voor mijn huidige man gaf ik alles (huis, baan, vrienden, alles wat me dierbaar was) op om bij hem en zijn drie kinderen te komen wonen. In het tweede jaar van ons huwelijk verhuisden we van Arnhem naar de Achterhoek, naar een heel klein dorp, met veel sociale druk.

Niemand accepteerde mij daar. Ik ging naar een kerk en niemand sprak mij aan. Ik voelde me zo diep ongelukkig. Zelfs de schoonfamilie van mijn man maakte ons leven tot een hel. (Het betreft familie van zijn eerste vrouw, die aan kanker overleed en hem met drie zeer jonge kinderen achterliet). Ook mijn jongste dochter was zeer ongelukkig.

In 2006 overleed een dierbare vriend van mijn dochter aan de gevolgen van hersenvliesontsteking. Mijn dochter kreeg hierdoor een enorme klap. Daarna begon zij zichzelf te snijden, bleef op haar kamer, en wou niet met mij over haar verdriet praten.

Toen ze 16 jaar oud was, liep ze van huis weg. Ze had via internet een jongen leren kennen, een loverboy. Mijn twee andere dochters verbraken het contact met mij.

Depressie

Ik belandde in een diepe depressie. Vier maanden bleef ik in mijn bed, at niet en bereidde me erop voor om een eind aan mijn leven te maken. Niemand die ons kwam helpen. Psychiaters schreven allerlei anti-depressiva voor. Niets hielp. Ik voelde me zo ongelukkig van binnen, niet begrepen. Al het oud zeer van vroeger kwam heftig naar boven. Ik walgde van mijzelf, en dacht dat het wereld zonder mij een veel betere plaats zou zijn.

In september was ik zover. Mijn plan en afscheidsbrieven waren klaar, al mijn zaken waren in orde. Toen gebeurde er iets vreemds, waardoor ik op mijn knieën ging en heel hard schreeuwde: "God as je nu echt bestaat, help me, ik wil niet zo leven, ik ben zo ongelukkig, ik heb zo veel pijn, Help me!!"

De volgende dag had ik een afspraak bij Jeugdzorg over mijn dochter, met wie ik vier maanden geen contact had gehad. Iemand reed me erheen, omdat ik niet in staat was om zelf te rijden. Toen ik uit de auto stapte, zag ik twee mannen met elkaar in gesprek. Eén keerde zich tot mij en zei: "Mevrouw, waarom ben je zo verdrietig, weet je dat Jezus van je houdt en je nooit in de steek zal laten."

Ik begon vreselijk te huilen. Hij gaf mij een kaart, met een adres van een kerk in Zutphen. Ik wist dat dit een boodschap van God was. Daarom bracht ik de moed op om zondag naar deze kerk te gaan. De liefde van de mensen overweldigde mij. Ik vertelde enkelen wat er met mij gebeurd was.

Naar die kerk bleef ik gaan. Ik begon me veel beter te voelen. Op 31 december 2006 ging ik op mijn knieën en stortte heel mijn hart voor Jezus uit. Er kwam een rust over me heen, ik voelde iets in mijn lichaam gebeuren. In de dagen erna begon Hij te werken in mijn leven. Mijn depressie ging weg, ik begon weer te slapen, zonder medicatie, mijn pijn en verdriet waren ineens verdwenen. Ik voelde me een nieuw mens.

Op een gegeven moment besloot mijn man ook mee te gaan naar de kerk. Met zijn eigen ogen wilde hij zien wat voor kerk dit was. Hij geloofde helemaal niet in een God. Kon niet, volgens hem. Als er een God was, zou die nooit zijn vorige vrouw (door kanker) van hem afgepakt hebben.

Oren geopend

Ik heb de ziekte van Ménière, een chronische ziekte die gepaard gaat met aanvallen van ernstige draai-duizeligheid. De ziekte tast je gehoor aan. Eén oor was helemaal doof, het andere oor slechthorend.

In 2007 sprak een gastspreker in onze kerk. Hij liep sprekend de zaal in en kwam langs mijn doof oor, waardoor ik hem niet meer kon horen. Ik wou zo graag horen wat deze man te vertellen had! Ik legde mijn hoofd in mijn handen en vroeg God gevraagd of Hij deze spreker op een spot zou laten staan, zodat ik Zijn woord kon horen. Op dat moment ging mijn doof oor heel gek doen; het was net of iemand een megafoon tegen mijn hoofd hield. God had mijn oren open gemaakt, ik kon weer horen! Ik wiep me op de grond en schreeuwde: "Ik kan horen! Ik kan horen!"

Mijn man kwam bij me en vroeg wat er was. Onder tranen vertelde ik hem dat God mijn oren had open gemaakt. Ook hij begon te huilen, evenals vele anderen die in de dienst aanwezig waren. Iedereen kwam bij me en ik moest vertellen wat er gebeurd was. Een wonder van God, een van de vele die de komende maanden zouden volgen. Ik begon de stem van God te horen, zo duidelijk en dan in mijn oor dat voorheen doof was.

Meer wonderen

In maart 2007 waren mijn handen en voeten vol met eczeem, blaren en wonden. Ik moest opgenomen worden voor een huidpeeling. Zondag voor de opname bad iemand in de kerk voor mij. Maandag stond ik op en mijn handen en voeten waren genezen, alles was weg, geen litteken, helemaal niets te zien, geen blaren en wonden meer. De artsen hebben er geen verklaring voor, maar ik wel: weer het werk van God.

Een ander wonder. Mijn stiefdochter was in april 2007 bezig voor het eindexamen havo. Ze had er een hard hoofd in en was bang dat ze het niet zouden halen. Zij had een rot jaar gehad: mijn depressie, haar zus weggelopen. Ik zei haar: "Vertrouw op God, en ik zal voor je bidden."

God sprak weer tot mij, heel duidelijk: "Wees niet bang, je dochter zal slagen met twee zevens en allemaal zessen en een vijf voor wiskunde". Ik was blij en vertelde iedereen wat God me gezegd had. Ik werd echter voor gek verklaard. Op de laatste dag van haar examens kwam ze bij me: "ik ben echt gezakt, Janette." Ik vertelde haar weer wat God tegen me had gezegd.

De volgende dag verwachtte zij een telefoontje van de school dat zij gezakt was. Het telefoontje kwam niet. Ze ging naar haar school en kwam thuis met haar cijfers: twee zevens, de rest zessen en een vijf voor wiskunde.

Op een donderdag of vrijdag in mei 2007 sprak God weer tot mij. Hij zei me dat ik een bedrag van 1172.62 euro over moest maken aan de voorganger van onze kerk. De reden had met vervoer te maken. Hij gaf me een bijbeltekst erbij, "Galaten 6 vers 5 t/m 10", waar staat:

"Want ieder mens moet zijn eigen last dragen. Wie onderwezen wordt, moet al het goede dat hij bezit met zijn leermeester delen. Vergis u niet, God laat niet met zich spotten: wat een mens zaait, zal hij ook oogsten. Wie op de akker van zijn zondige natuur zaait oogst de dood, maar wie op de akker van de Geest zaait oogst het eeuwige leven. Laten we daarom het goede doen, zonder op te geven, want als we niet verzwakken zullen we oogsten wanneer de tijd daarvoor gekomen is. Laten we dus, in de tijd die ons nog rest, voor iedereen het goede doen, vooral voor onze geloofsgenoten."

De volgende ochtend vertelde ik mijn man en mijn huishoudelijke hulp wat God me had opgelegd. Beiden zeiden: je moet doen wat Hij je vraagt. Toch was ik eigenwijs en dacht: ik wacht af tot zondag, dan zal ik rechtstreeks aan mijn voorganger vragen. Zondag na de dienst nam ik hem terzijde en vertelde wat God mij opgedragen had.

Hij begon te huilen. Donderdag op vrijdag was bij hem ingebroken en zijn fiets was gestolen uit zijn hok. De prijs van de fiets was 1172, 62 euro. Hij gebruikte de fiets om mensen te ontmoeten in Zutphen en Gods woord te brengen. De fiets was niet op slot en daarom zou de verzekering niet uitkeren. De bovengenoemde Bijbeltekst was de favoriete tekst van zijn vrouw. Ik ben naar huis gegaan en heb het geld overgemaakt. Ik zal nooit meer aan Gods woord twijfelen. Twee dagen later ontving ik trouwens van de belasting een teruggaaf van bijna 10.000 euro.

God heeft mijn leven helemaal omgedraaid. Ik houd zoveel van Hem en zal de rest van mijn leven Hem dienen. Ik dacht vroeger dat ik een christen was, ik ging naar een kerk, las mijn bijbel, stond altijd klaar voor een ander. Ik sprak nooit over mijn geloof, want dit was iets persoonlijk. Maar naar de kerk gaan maakt je geen christen, het maakt je een kerkganger. Om een christen te worden, moet jij je helemaal overgeven aan God, accepteren dat Jezus aan het kruis is gestorven voor jou, opdat jij eeuwige leven mag hebben. Je moet je leven leiden zoals Hij aangeeft in de Bijbel.

Ik had vroeger veel bitterheid en boosheid binnenin mij. Ik gaf iedereen en alles de schuld, ikzelf had niets gedaan. Ik heb echter geleerd dat we allemaal verantwoordelijk zijn voor onze daden. In plaats van anderen de schuld te geven, moeten we verantwoordelijkheid nemen voor onze eigen daden. We moeten leren van onze misstappen, proberen ze niet weer te doen en hen vergeven die ons in het verleden gekwetst hebben. Dit is de eerste stap naar bevrijding.

Voel jij je geraakt door dit getuigenis, laat me het weten. Gods zegen, en bedankt dat je de tijd heb genomen om mijn getuigenis te lezen.

Waar Hij mij leid, daar wil ik zijn

Ik was verloren maar ik ben nu bevrijd

Ik was ongelukkig maar nu ben ik blij

Ik zag alles alleen maar zwart

ik was helemaal ontwricht

Ik zag het echt niet meer zitten

dat kon je lezen in mijn gedicht

Maar nu is alles veranderd

ik heb geen tranen meer

ik ben nooit meer alleen

en weg is al mijn zeer

Het was echt niet zo moeilijk

ik ben op mijn knieën gegaan

en gevraagd de Heer mij te helpen

om weer naast hem te kunnen staan

Ik heb mijn hart geopend

en heb geluisterd naar Zijn woord

het heeft echt niet lang geduurd

voor dat mijn gebed was door Hem gehoord

En nu leef ik verder

maar anders als voorheen

Ik loop nu in de voetstappen van Jezus

en waar Hij mij leid, daar wil ik zijn

18 maart 2007

Jeanette Scharrenburg, 2008

Ingezonden getuigenis is door Keerpunt bewerkt en omwille van de privacy is een schuilnaam toegepast.

Wil je ook bevrijd worden en een nieuw leven beginnen? Je kunt Jeanette bereiken via e-mail.

Op haar website kun je meer over haar lezen.